

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννινταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρίς άς πλέξη.

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών άρχαιοτήτων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Του Σεπτεμβρίου είκοσι και μία,
τρικρότων άπειλαί και νηνεμία.

Πεντακόσα πενήντα κι' όκτώ,
ρεζιλίκι τών στόλων θρικτό.

**Όλοι ψάλλετε μαζί
πώς ό Μπούφας ξαναζή.**

Ό Μπούφας ξαναβρόντησε, κι' εκεί που ξεψυχά
σαν τόν άιτό φτερόνει...
κλάψε για την άνάστασι του Μπούφα μοναχά
σύ, καψερό Κορδόνη.

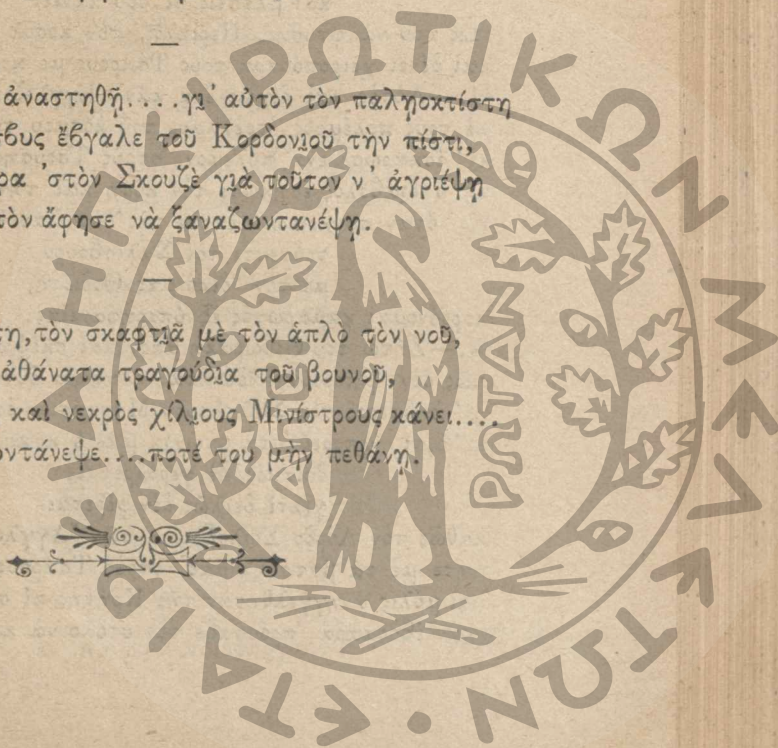
Ό Μπούφας έζωντάνεψε και ζή και βασιλεύει,
ό Μπούφας με Νιζάμηδες όλημερίς παλεύει,
ό Μπούφας μες 'στ' άσκέρι του πετώντας ξαναφάνη,
ό Μπούφας έζωντάνεψε... ποτέ του μήν πεθάνη.

Άκούς εκεί ν' άναστηθής... γι' αυτόν τόν παληοκτίστη
ό Τουρκος Πρέσβυς έβγαλε του Κορδονιού την πίστι,
κι' ίσως και τώρα 'στών Σκουζέ για τούτον ν' άγριέψη
γιατι και πώς τόν άφησε νά ξαναζωντανέψη.

Μ' αυτόν ξαναζωντάνεψε βασανισμένο γένος,
μ' αυτόν όλόρθο 'σήκωσαν οι δούλοι τó κεφάλι,
κι' αυτός ό γέρος Όλυμπος χιονοστεφανωμένος
'στού τουφεκιού του τή βροντή ξαφνιάστηκε και πάλι.

Αυτόν τόν κτίστη, τόν σκαφτιά με τόν άπλό τόν νοθ,
τόν τραγουδοϋν άθάνατα τραγούδια του βουνοϋ,
αυτός ό κτίστης και νεκρός χίλιους Μινίστρος κάνει...
ό Μπούφας έζωντάνεψε... ποτέ του μήν πεθάνη.

Τι μάτια τόν άρματωλό 'λαχτάρισαν νά 'δούν,
έλουφαζε 'στών ίσchio του πολιτική μαγκούφα,
και τά πουλιά πασίχαρα 'στούς κάμπους κελαϊδοϋν:
ό Μπούφας έζωντάνεψε .. βάστα, καϋμένε Μπούφα.»

Φαδουλής και Περικλέτος, ο καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Κι' ύστερα λέμε, Περικλή, περί του Δεληγιάννη
πώς κάπως τὰ ζαθόνει...
δὲν βλέπεις τὸν Σαλισβουρὺ τί στραβομάραις κάνει
καὶ τί δουλειαὶς σκαρώνει;
Γιὰ τὸν Σουλτάνο 'στὴν ἀρχὴ στριγγλίζει σὰν 'Εβραῖος
κι' ὅλοι τοῦ λένε «κτύπα του»,
ἀλλ' ὕστερα σὰν ποντικὸς κυττάζεις ἀρουραῖος
νὰ μπαίνει μὲς 'στὴν τρύπα του.
Στέλλει καράβια τραντακτὰ γιὰ νὰ τὸν φοβερίση,
μὰ μόλις ἓνα Ρούσσικο καράβι ξεμουτίσῃ,
τὸν βλέπεις καὶ κολώνει
κι' ἀμέσως κοκκαλάνει.

Καὶ γίνονται Ρωμαῖκα τῶν 'Αγγλῶν τὰ κεφάλια,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν Τσάρο σκύδοντας ἀρχίζει παρακάλια:
«'Αμάν, τοῦ λέει, Μόσκοβε, 'στοῦ κόσμου τὸ καμίνι
χωρὶς ἐσένα τίποτε δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνη,
κι' ἂν ἀπὸ πέрсου φαίνωμαι 'στὰ λόγια παλληκάρι
κι' ἂν παραμπῇκε τοῦ Χαμίτ ὁ Φίλιππος ὁ Κάρρυ,
σὲ τούταις τῆς φοβέρας μας καθόλου μὴν πιστέψης,
τὰ λόγια πᾶν χαμένα,
καὶ μόνο τὸνα μάτι σου λιγάκι ν' ἀγριέψης
μὰς πάει τριχ κι' ἓνα.

Δέξου νὰ γίνῃς σύμμαχος καὶ τῆς 'Αγγλίας τώρα
καὶ κόβω κάθε φόρα,
τοῦ κόσμου τὸν διαιτητὴν πιστῶς θ' ἀκλουθήσω
κι' ὅ,τι μοῦ 'πῆς θὰ κάνω,
κι' ἂν θέλῃς γιὰ χατῆρι σου 'μπορῶ νὰ βοηθήσω
καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο.

'Ελα νὰ κουβεντιάσωμε καὶ μὴν ἀκούς παλάθραις
κι' ὅσο γιὰ τοὺς 'Αρμένηδες ἄς τοὺς νὰ βγάλουν μαύραις.»

Π.—Κρίμα 'στὸν Σαλισβουρὺ,
τῶν Τζῶν Μπουλ τὸν παπαρδέλα,
καὶ 'στῶν 'Αγγλῶν τὸ μπουρὶ
καὶ 'στὰ τόσα τῶν βατσέλα.

Φ.—Δὸς τα τοῦ Δεληγιάννη
καὶ βλέπεις τί σοῦ κάνει!

Ὡς ποῦ νὰ φτύσῃς, Περικλή, τὸν κόσμο ξεπατόνει
καὶ δίνει χειροπόδαρα τοὺς Τσάρους μὲ κορδόνι.

Π.—Αὐτὸς καὶ δίχως ἓνα κἄν 'Εγγλέζικο βατσέλο
μὲ τοὺς πολέμους 'τρέλλανε τοῦ κόσμου τὸ τσερβέλο,
κι' ἐσκάρωσ' ἓνα πόλεμον 'στοὺς Τσούσῃδες ἀθάνατον
κι' ὁ διάβολος ἐσήκωσε τὸν κύρη καὶ τὴν μάννα τῶν.
Κι' ὅταν συγκρίνω κάποτε τὰς δύο διανοίας,
τούτέστι τὸν Σαλισβουρὺ

μὲ τὸν 'δικό μας Θεωδωρῆ,

κορδόνωμα καμαρωτὸς ἐξ ὑπερφηφαιας.

Φ.—Ζήτω τοῦ Θεωδωράκη μας, καὶ σκέψου, φαπλατᾶ,
πὼς δὲν 'μποροῦν τὰδύνατα νὰ γίνουν δυνατά,
κι' ἀνώτερος τοῦ Σώλσβουρ Μαρκήσιος ἐφάνη
κι' ὅ,τι 'μπορεῖ 'στὴ φτώχεια μας ὁ κακομοῖρης κάνει,
δικαίως δὲ γεραίρεται,
γιατὶ δειλῶς δὲν φέρεται

καθὼς τὸν Λόρδο Σώλσβουρ, τῶν 'Αγγλῶν τὸν Γεγέ,
μήτε μὲ τὰ βατσέλα μας 'στοὺς Τσάρους γονατίζει,
καὶ μόλις ἀνηγγέλθησαν τῆς Κρήτης αἱ σφαγαὶ
μὴν ἐβδομάδα 'πρόσταξε τὸν στόλο νὰ καπνίξῃ.

Καὶ 'στὴν περίστασιν αὐτὴν, ποῦ καὶ κοτίζαμ' ἀγγί
κολώνει 'πίσω, Περικλή, καὶ γίνεται γελοία,
δὲν εἶναι παῖξε γέλασε νὰ βάλῃς τὴν ἀρμάδα
νὰ βγάξῃ μπόλικο καπνὸ μὴν ὅλην ἐβδομάδα.

Μὰ καὶ σήμερα, καυμένη,
ὁποῦ σ' ὄλον τὸν ντουινᾶ
τὸν Χαμίτ Σουλτάνο λένε
δολοφόνο καὶ φονιά.

Ποῦ κι' ὁ Γλαδστον τῆς 'Αγγλίας
δημοσίως ρητορεύει,
καὶ μὲ λόγους κι' ὁμιλίας
τὸν Σουλτάνο μασκαρεύει.

Τώρα ποῦ κι' οἱ Γερμανοὶ
ἐρριχτήκαν τοῦ Σουλτάνου,
κι' ἓνας βόγγος συγκλονεῖ
καὶ τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου.

Ὁ Κορδόναρος καὶ μόνον,
φρονιμώτερος αὐτῶν,
ποῦ φωνάζουν δολοφόνον
τὸν Χαμίτ τὸν λατρευτὸν,

Μήτε γρὺ γι' αὐτὸν δὲν βγάξει,
μήτε λέει μιὰ βρισιά,
κι' ἀπαθῶς διασκεδάζει
μὲ τὴν κοσμοχαλασιά.

Γιατὶ ξέρει, βρὲ κασιδῆ,
πὼς μονάχα μὲ βρισιδι
καταντᾶ κανεὶς τελείως
παπαρδέλας καὶ γελοῖος.

'Ετσι κρίνει, καὶ γι' αὐτὸ
πλήρως πάθους παραφόρου
χαιρετᾶ μὲ θυμωτὸ
τὸν Καλίφη τοῦ Βοσπόρου.

Νά, μωρέ, πολιτικὴ
ἀληθῶς ἑλληνικὴ
κι' ἀκατάληπτος γιὰ 'μᾶς...
μὲ τὸ πάνσεπτον βρακί
τῆς πανσέπτου Φατουμάς
μὰς ἐκόλλησε μεράκι,
κι' ὅλοι λέν ἐκστατικοί:
«μωρέ γεγά σου, Θεωδωράκη.»

Κι' ὁ Χαμίτ σ' ἐμᾶς θηρρεῖ,
Περικλέτος κακομοῖρη,
καὶ τοῦ φίλου Θεωδωρῆ
δὲν χαλᾶ ποτὲ χατῆρι.

Ὁ,τι τὸ Κορδόνι θέλει
τοῦ τὸ δίνει μιὰ χαρά,
κι' ἄλλους Βεγγαζίους στέλλει
μὲς 'στὴν Κρήτη φανερά.

Τοῦ διαβόλου τὸν μαριόλο!...
ἀγαπᾶ νὰ μᾶς φουρκίξῃ...
κάνει κέφι μὲ τὸν στόλο
σὰν ἀκούσῃ πὼς καπνίξει.

Π.—'Αλήθεια πὼς γυμνάσια θὰ γίνουν, Φασουλῆ,
σημαντικὰ πολὺ;

Φ.—'Αν ὁ μακρόθυμος Χαμίτ γιὰ τοῦτα δὲν μᾶς ρέψῃ
καὶ μ' ἓνα του φερμάνι

αὐτὴν τὴν διασκεδάσιν προθυμῶς ἐπιτρέψῃ
'στὸν μπάρμπα Δεληγιάννη,

ἂν τῆς Τουρκίας ὁ Πρεσβευτὴς σπουδαίως δὲν θυμώσῃ,
ἂν ὁ Σκουζὲς εἰς τὸν 'Ασχήμ' ἐξήγησιν τοῦ δώση
περὶ τῆς σημασίας τῶν, τῆς ὄντως ἀκινδύνου,
ἂν τέλος ἐπιτύχωμεν τὴν ἄδειαν κι' ἐκείνου,

κι' ἂν ἐκτὸς τῶν 'Αθηνῶν
ὡς ἀκινδύνῃ τὰ κρίνουν,
τότε κάπως πιθκνόν
τὰ γυμνάσια νὰ γίνουν.

Π.—'Ελα, καυμένη Φασουλῆ, κι' οἱ δύο μας ἀντάμα
'στὸν σύμμαχό μας τὸν Χαμίτ νὰ στείλωμ' ἓνα γράμμα,
νὰ τὸν πικραλέσωμε μὲ χίλις παρακάλια
ν' ἀφήσῃ τὰ γυμνάσια νὰ 'δοῦμε τοῦ στρατοῦ,
νὰ πῶσιν ἄσφαιρα πυρὰ καὶ κανονίων σφυδράλια
κι' ἐγὼ νὰ ψάλω θούρια Τυρταίου ποιητοῦ.

Φ.—'Επιτρέψε, Σουλτάνε μας, χίλιας φορὰς ἀφέντη,
καὶ 'στὸν Βεζύρη Θεωδωρῆ καὶ 'στὸ Σερσσεράτο
νὰ κάνῃ τὸ περίφημο τῶν γυμνασίων γλέντι
καὶ 'στὸ φτερό νὰ σηκωθῇ τὸ κάθε μας φουσατό.
'Επιτρέψε καὶ 'στοὺς Ρωμηούς μπαρουτι νὰ μυρίσῃ
κι' ἡ μυρωδιὰ τοῦ μπαρουτιοῦ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ,

μὰ μὴ θαρρῆς, φιλόλαε καὶ σύμμαχε Σουλτάνε,
πὼς ὁ 'δικός μας ὁ καπνὸς καπνὸς πολέμου θάνατι.
'Οχι, μὰ τὸν Προφήτη σου... δὲν θάνατι σὰν τῆς Κρήτης,
μήτε φοβέρας δοκιμὴ καὶ πρόκλησις θρασεῖα,
καὶ 'στὰ ρουθύνια θάρχεται τῆς ὑψηλῆς σου μύτης
ὡσὰν καπνὸς λιθανωτοῦ, σὰν φιλικὴ θυσία.

Π.—'Επιτρέψε, Σουλτάνε μας, καὶ τώρα γιὰ φοβέρα
'στὸν διπλωμάτη τὸν Σκουζὲ μὴ νόταις ξαναστείλῃς...
ἐσύ, Χαμίτ, σὰν εἰδῶλο λατρεύς' ἐδῶ πέρα
κι' ἐγὶνε τὸ Κουβέρνο μας παράρτημα τῆς Πύλης.

Πῆς 'στὸν Τούρκο Πρεσβευτῇ
μὲ θυμὸ νὰ μὴν τραβήξῃ
τοῦ Μινίστρου μας ταῦτι
καὶ τὰ δόντια νὰ μὴν τρίξῃ.

Τάχα τί θὰ καταλάβῃς
ἂν γυμνάσια δὲν γίνουν;...
γιὰ φωτιαὶς νὰ μὴν ἀνάβῃς,
ποῦ φουντόνουν μὴν καὶ σβύνουν.

'Απῶς, μωρέ Καλίφη,
κι' ἐδῶ πέρα μιὰ φορὰ
τοῦ στρατοῦ ν' ἀστράψουν ἔρη
καὶ ταυφῆκα βρόντηρά.

Εἴθε δὲ νὰ καταυγάξῃς
μὲ τὴν δόξαν σου κι' ἐμᾶς,
καὶ νὰ πείγῃς καὶ νὰ σφάζῃς
κι' ἐλευθέρως νὰ κρατᾷς.

Εἴθε δὲ κι' αὐτοί, ποῦ τώρα
τὴν ἰσχύν σου φοβέριζον
μὲ τὰ σκάφη τὰ πυρφόρα
καὶ ξετσιπίωτα σὲ βρίζουν,

Ταπεινοὶ νὰ σιωποῦν
ἐμπροστὰ σου, παθισμένε,
καὶ ποτὲ νὰ μὴν κοποῦν
καὶ τὰ ὑτά σου πῶς τὰ λένε.

Φ.— Ἀμήν, μεγάλε Πατισάχ, ἄκου κι' ἐμὲ τὸν βλάκα,
κι' ὅσον ἡ σεβασμία σου σ' ἐξασθενῇ μαλάκα,
κι' ὅσον κι' ἐκείνη τῶν Ρωμηῶν μεγαλειτέρα γίνεται
μὲ τῆς καινούριαις συνταγαῖς, ποῦ βγάζει τὸ Κορδόνι,
τοσοῦτον κι' ἡ μαλάκυνσις τῶν σχέσεων ἐντείνεται,
καθὰ τὸ διπλωματικὸν μᾶς εἶπε μπαρμπετόνι.

Ἀμάν, Χαμίτ Σερλτάνε,
μὲς 'στ' ἄλλα τὰ θυμάσια
κι' ἓνα φερμάνι βγάνε
νὰ γίνουν τὰ γυμνάσια.

Μέμνησο, φίλε Πατισάχ, καὶ διόλου μὴ λησμονεῖ
πῶς τώρα ποῦ κατήντησες τῆς οἰκουμένης βάρος,
δὴλὸ μένουν ὡς προστάται σου καὶ σύμμαχοί σου μόνοι,
δὴλὸ μοναχὰ μὰ λέοντες... ὁ Θεοδώρης κι' ὁ Τσάρος.

Χαῖρε, μπόγια σεβνταλῆ,
ποῦ 'στὸ σφάξιμο τρυφᾷς,
ὅμως τώρα, Φασουλῆ,
γύρνα 'λίγο νὰ τῆς φᾷς.

Ὁ Σκουζὲς κατὰ μηνύων 'στὴν πληθὺν τῶν Ἀρμενίων.

Ἐμάθατε, κακόμοιροι, τὸ θλιβερὸ μαντάτο;
ὁ Τοῦρκος Πρέσβυς ἀπαιτεῖ καὶ θέλει νὰ σᾶς διώξωμε,
κι' ἐμεῖς ἐμπρὸς τοῦ βγάξωμε τὴν σκούφια μας ὡς κάτω,
γιατὶ δὲν πρέπει σήμερα τὰ πράγματα νὰ σπρώξωμε.

Λέγει πῶς ὑποπεύεται τὴν τόσῃν μας ξενίαν,
ὅτι μπελάδες καὶ σ' ἐμᾶς θὰ βγάλετε μεγάλους,
λέγει πῶς θὰ χημῆξετε καὶ 'στὴν Μακεδονίαν
μὲ τοὺς δικούς μας τοὺς ληστές, τὸν Μπρούφα καὶ τοὺς ἄλλους.

Κι' ὅταν ὁ Τοῦρκος Πρεσβευτὴς τοιαῦτα βεβαιῶνῃ
κι' ἐγὼ τὴν ὑποψίαν τοῦ τὴν θεωρῶ βεβαίαν,
φιλία διπλωματικὴ πρὸ χρόνου μᾶς ἐνόνει
μὲ σταθερὰν ἐκτίμησιν καὶ πίστιν ἀμοιβαίαν.

Βεβαίως δὲν ἐπιθυμῶ κανένα ν' ἀπελάσω,
ἀλλ' ὅμως εἶναι δύσκολος ἡ τωρινή μου θέσις,
καὶ μήτε γιὰ χατήρι σας ποτέ μου θὰ χαλάσω
τὰς πρὸ πολλοῦ καὶ δι' ἐμοῦ μάλακυνθείσας σχέσεις.

Ὡς τώρα τὰς θρηνώδεις σας ἀκούσαντες φωνὰς
προθύμως σᾶς ἐδώσαμεν τσαντίρια καὶ σκηνάς,
ἀλλὰ δὲν πρέπει δὲ καὶ σεῖς δουλειᾶς νὰ μᾶς ἀνοίγετε
κι' ἀνάγκη κατεπείγουσα μὲ τὸ καλὸ νὰ φύγετε,
διότ' ἡ παρουσία σας εἰς τὰ 'δικά μας μέρη
καθόλου διπλωματικῶς 'στὸ κράτος δὲν συμφέρει.

Ἐκτὸς δὲ τούτου, κύριοι, σᾶς λέγω καθαρὰ
πῶς ὑποπεύομαι κι' ἐγὼ τὸ δόλγιο σας λεφοῦσι,
κι' ἀφοῦ 'στὴν Πάγκκα μῆκατε τῆς Πόλις φανερά,
καὶ 'στὴ 'δική μου πιθανὸν νὰ κάνετε γιουρούσι,
καὶ τότε δίχως Τράπεζα καὶ πάγια καὶ ράντα
καὶ τοῦ Μινίστρου τὸνομα τὸ χάνω μὰ γιὰ πάντα.

Τρέμω μὲ τὴν ὑπόνοιαν μιᾶς ταιαύτης στάσεως,
οὐ θέλω δ' ἀγνοεῖν ὑμᾶς περὶ τῆς ἀπελάσεως,
κι' ἀνοίξετε τὰ μάτια σας κι' ὀρθώσετε τ' αὐτιά
καὶ μάθετε τὸν ὁρὸ μου πῶς δὲν θὰ κηλιδῶσω,
κι' εἶναι μεγάλος κίνδυνος καὶ σᾶς καμμὴν νυκτιὰ
σὰν τὸν Βαρόνο Γερμανὸ κρυφὰ νὰ σᾶς ἐκδώσω.

'Στῶν Ἀρμενίων τὴν φυλὴν τὴν ὀκνηρὰν καὶ χαύνῃν
μὲ τρόπον ἀναγγέλλεται τὰ μάλα φιλικὸν
πῶς τὸ κρυφὰ διὰ νυκτὸς ἐκδίδειν κι' ἀπελαύνειν
εἶναι τὸ φόρτε τοῦ Σκουζὲ τὸ διπλωματικόν.

Ἐχον δὲ τοῦτο κατὰ νοῦν τὸ πλῆθος τῶν προσφύγων
ᾧς μὴν ἐπαναπαύεται 'στὸν τῆς ξενίας νόμον,
καὶ πρὶν αὐτὸ τὸ φόρτε μου σᾶς δείξω μετ' ὀλίγον
φευγάτε καθὼς ἐφυγε κι' ὁ Λῶτ ἐκ τῶν Σοδόμων.

Τοῦ Κουσουλάκου συμφορὰ καὶ συνοδεία δοβαρά.

Ὅποιους νόμους ἔχομεν δικαίους κι' αὐστηροὺς!...
'στὸν Κουσουλάκον ἔστειλαν εὐζώνους τρομεροὺς
γιὰ νὰ τὸν πᾶνε 'γρήγορα δετὸν εἰς τὴν Λαμίαν
συμφώνως πρὸς τὴν τρέχουσαν τοῦ κράτους εὐνομίαν.

Κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ φώναξε:—Καλὰ νὰ τὰ τραβᾷς,
γιατ' εἶσαι μπόγιας, δῆμιος, ληστής καὶ Βαραββᾶς,
κι' ἐτόλμησες αἰμοχαρῶς ἐκτὸς τῆς ἄλλης ὕλης
διάλυσιν Βασιλικῆς μνηστείας ν' ἀναγγεῖλῃς.

Καλὰ νὰ πάθῃς, Βαραββᾶ, σκορπιὲ καὶ μαῦρο φίδι,
γιὰ τοῦτο τὸ κακούργημα καὶ ποῖός δὲν θὰ φρυάξῃ;
καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν, ποῦ μὲς 'στὸ Παλαμῆδι
δὲν κατατόμησαν καὶ σὲ μαζί μὲ τοὺς δεκάξῃ.

Ἦθελες τὸν πολύξερο καὶ 'στὴν Αὐλὴ νὰ κάνῃς,
καὶ μὴτ' ἐμένα 'ρώτησες, μηδὲ τὸν Περικλέτο,
μὰ τώρα τοῦτο γνώριζε καὶ τοῦτο μὴν ξεχάνῃς:
«οὗς ὁ Θεὸς συνέλεξε τὸ Σ κ ρ ἰ π μὴ χωρίζετω.»

Γεγόνος σημαντικὸν κι' ἄκρως διπλωματικόν.

Ἐν μέσῳ τόσων στυγερῶν κι' αἱματηρῶν συμβάντων,
ἐνῷ φρικώδεις ἀπειλοῦν τὰ Δαρδανέλλια στόλοι,
ὁ Πατισάχ ὁ σύμμαχος ἐδέχθη τέλος πάντων
καὶ τῶν Ρωμηῶν μιὰ φυλακὴ νὰ πάῃ μὲς 'στὴν Πόλι.

Κι' αὐτὸς ὁ νέος θρίαμβος τοῦ Θεοδώρη θυμαίνεται,
μὲ τοῦτον τοὺς μισέλληνας τοὺς 'κάνανε κουρέλια,
ὁ δ' ἀτμοδρόμων Ἀλφειὸς πρὸς ἑπλοὺν ἐτοιμάζεται
κι' ἐντὸς ὀλίγου θὰ περνᾷ γοργὸς τὰ Δαρδανέλλια.

Καὶ βλέπων στόλον Ἀγγλικὸν ἀπέξω 'στὰ στενὰ,
ποῦ δὲς τοῦ πάει κι' ἔρχεται κι' ἄερα κοπανᾷ,
μετὰ περιφρονήσεως ὁ δρόμων θὰ περάσῃ
καὶ μόλις θὰ καταδεχθῇ τοὺς Ἀγγλοὺς νὰ γελάσῃ.